

GEORGE BĂRĂNESCU (1919-2001)

**Membru corespondent al Academiei Române 21 martie 1963
(repus în drepturi – 3 iulie 1990)**

**Teolog dr. Romeo-Valentin MUSCĂ,
Director Casa de Cultură „C. C. Giurescu”,
Orașul Odobești, Județul Vrancea**

S-a născut la 13 mai 1919 în Orașul Odobești, Județul Vrancea, România;

A decedat la 6 apr. 2001 Chicago – Illinois, USA.

A absolvit în 1941 Politehnica din București, unde a intrat ca asistent în 1947, urmând cariera până la treapta de rector, în 1968.

În 1970 a primit titlul de Docent în științe. Este și anul când s-a căsătorit cu asistenta sa, Rodica Bărbănescu. În 1978 a plecat din țară și s-a stabilit în SUA. „Visiting professor” la Illinois Institute of Technology – Chicago (1982-1983) și la University of Illinois – Chicago (1988). Membru al Societății Inginerilor de Automobile (SAE International) și al Societății Americane a Inginerilor Mecanici (ASME). Autor a peste 100 de lucrări științifice și invenții în domeniul motoarelor.

George Bărbănescu face parte din *Generația României Mari*. S-a născut în Odobeștii Vrancei în momentul în care localitatea ieșea din iadul celor doi ani de ocupație germană¹ (dec. 1916 - dec. 1918), o perioadă cruntă, care a transformat viața podgorenilor din acest orașel de provincie într-un calvar, epocă descrisă cu amănunte de scriitorul Constantin Apostol² în două romane-document, redactate pe baza amintirilor odobeștenilor care au trăit acei ani.

Din păcate, academicianul Bărbănescu este necunoscut în orașul natal, deși numele figurează de mai bine de un deceniu pe placheta unei străzi din Orașul Viilor Domnești. La vremea când am propus acordarea numelui său acestei străzi, nimeni nu avea vreo idee despre personaj. Singurii care pomeniseră despre academician fuseseră publiciștii Alexandru Deșliu și Valeriu Anghel³, într-un volum care ar merita republicat.

Timpul a trecut și, în ajunul Anului Centenar, profesorul Costică Neagu a avut ideea publicării unui volum despre academicienii născuți în Vrancea. Din fericire, criteriile stabilite au fost precise și asumate de colaboratori încât volumul, după părerea noastră, va fi o carte

¹ Ocupația germană s-a manifestat pe toate planurile; pe lângă faptul că a spoliat bruma de avere din curțile podgorenilor, germanii au topit clopotele bisericilor, au ars arhiva Primăriei și au amenajat două lagăre de muncă forțată pe malurile Milcovului pentru construirea unei căi ferate cu ecartament îngust între oraș și punctul Măgura Odobeștilor, unde se găsea comandamentul militar.

² Scriitorul Constantin Apostol a fost profesor la Odobești. Cele două romane descriu viața cotidiană, din ajunul și din timpul ocupației germane: *Amarul sânge al strugurilor* (1969) și *Război cu zurgălăi* (1971). Casa de Cultură din Odobești le-a reeditat în 2012 și 2016.

³ Valeriu Anghel, Alexandru Deșliu, *Vocație și destin. 600 fișe-portret pentru un tablou spiritual-istoric al Județului Vrancea*, Focșani, Editura Terra, 2000.

emblematică pentru Județul Vrancea. Am putea spune o carte de vizită pe masa autorităților, spre a fi oferită străinilor care ajung în acest județ, cunoscut doar ca UAT cu cea mai întinsă suprafață cu viță-de-vie și cu istoria Tudorei Vrâncioaia.

De la soția academicianului, Dr. Ing. Rodica Bărnescu¹, am aflat că George Bărnescu a fost, de fapt, copilul adoptiv al judecătorului Ștefan Bărnescu². Acesta din urmă se număra printre notabilitățile orașului, întâlnindu-l pe o listă cu membrii fondatori și susținătorii activității Bibliotecii Publice din Odobești. În 1913 se afla printre conferențiarilor³ Casei de Citire „Cetatea Crăciuna”, alături de profesorul Simion Mehedinți, iar în momentul constituirii Comitetului de Inițiativă pentru ridicarea Monumentului Eroilor din Odobești, a fost ales președinte al Comitetului, numele său aflându-se pe placheta de bronz de pe latura de nord a grupului statuar din Centrul Civic.

Un deceniu mai târziu găsim familia peste munți, la Brașov. Nu am reușit să aflăm motivul mutării familiei în Transilvania la cumpăna dintre anii '20 - '30; putem presupune că tatăl său adoptiv a făcut parte dintre funcționarii detașați din Regat, în interes de serviciu, în noile provincii care intraseră în componența României Mari în 1918.

A urmat Liceul Real „Dr. Ioan Meșotă” din Brașov și Politehnica din București, pe care a absolvit-o în 1942, cu specializarea inginer electromecanic.

În 1947 a intrat asistent universitar la Institutul Politehnic din capitală, urmând pas cu pas o carieră care a culminat prin cooptarea la Academie și numirea ca rector⁴ al Institutului Politehnic în 1968, în locul profesorului Constantin Dinculescu. În 1949, a fost promovat conferențiar, în 1962 profesor, iar doi ani mai târziu, devenea Șeful Catedrei de Motoare cu Ardere Internă, funcție pe care a ocupat-o până la plecarea sa din țară, în 1978. În aceeași perioadă, a predat câțiva ani la Academia Tehnică Militară din București (1950-1954).

Datorită rezultatelor științifice a fost remarcat și propus pentru distincții deosebite, semn al aprecierii din partea regimului. Astfel, prin Decretul nr. 432/1963, primea Ordinul Muncii, Clasa a III-a. Prin același decret fuseseră gratulate nume mari ale cercetării și culturii ca Alexandru Graur, Grigore Moisil, Andrei Oțetea și Ștefan Pascu. Anul 1963 a fost anul în care George Șt. Bărnescu a fost primit ca membru corespondent al Academiei Republicii Populare Române. Anul următor a fost numit prorector, iar din 1968 până în 1972 a fost rectorul Institutului. 1968 a fost un an fast pentru profesor, anul când și-a susținut teza de doctorat: „Cercetări privind echilibrul motoarelor cu ardere internă în linie”. În 1970 a primit consacrarea academică – Docent în științe și s-a căsătorit cu asistenta sa.

Deoarece nu există nicio lucrare biografică despre academicianul Bărnescu, iar în mediul academic vrâncean nimeni nu cunoaște cine a fost acest savant din domeniul motoarelor, pe parcursul acestei prezentări, vom face apel la mărturiile soției sale, Dr. Ing. Rodica Bărnescu, aceasta cunoscându-l din anii '60, la început ca asistent universitar, apoi ca soț din 1970 până în ultimele clipe. „Profesiunea era marea pasiune a vieții lui – scrie Rodica Bărnescu în memoriile sale - și eu am încercat să-l copiez. Am renunțat la ideea de a avea o familie (copii), deși mi-am dat seama că probabil voi plăti această alegere cu prețul singurătății la bătrânețe! Dar nu am putut face altfel. Am acceptat ideea că satisfacția mare a vieții va fi cariera și tot ce va aduce cu ea [...]”⁵. Cu alte cuvinte, George Bărnescu și-a dedicat viața cercetării, iar fiecare reușită a fost rodul muncii, copilul clipelor petrecute în laborator, încât și-a determinat și soția să abordeze viața prin prisma profesiei, a carierei de cercetător.

¹ Rodica Bărnescu a început cariera la Politehnica din București și a desăvârșit-o în Statele Unite ale Americii, ajungând profesor la Universitatea din Illinois – Chicago și membră în cele mai elitiste societăți din domeniul motoarelor. A fost prima femeie președinte a SAE International (Societatea Inginerilor de Automobile).

² „Cetatea Crăciuna”. *Casă de citire pentru popor din Odobești. Dare de seamă pe anul 1913*. Ediția a II-a, Focșani, 2014, p. 5

³ *Op. cit.*, p. 37.

⁴ „Institutul Politehnic din București. Pagini de istorie din anul 1968”, URL: <https://energetica.ga/universulenergiei/istorie/politehnica/1948-1992/1968>, consultat în 5 aprilie 2018.

⁵ Rodica Bărnescu, *Crâmpeie de viață*, Chicago, 2016, p. 24.

Între 1949 și 1978, în cele aproape trei decenii de cercetare aplicată, profesorul Bărnănescu a realizat mii de experimente și a publicat peste o sută de studii în domenii cheie. În același timp, a urmat cariera de profesor, formând promoții de ingineri în domeniul motoarelor cu ardere internă, profitând de poziția sa de prorector și rector și, mai ales, de deschiderea pe care a cunoscut-o lumea științifică românească după 1965 până la începutul anilor '70. A fost ocazia colaborării cu instituții de cercetare din statele occidentale, culminând cu organizarea la București, în premieră pentru țările de Est, a două congrese internaționale, având ca temă motoarele cu ardere internă.

Despre profesor, tot Rodica Bărnănescu are cea mai fidelă descriere: „Era legendară ținuta lui perfectă, modul impecabil în care-și ținea prelegerile, faptul că tot ce-l înconjură trebuia să fie ordonat, curat, perfect. Era foarte politicos cu noi toți, cu asistenții tineri, chiar cu studenții. Dar era totuși distant, puțin rece, nu genul de om cu care poți ușor sta la o șuetă. Circulau legende pe seama lui care-l făceau și mai inabordabil. [...] Porecla pe care i-o dăduseră studenții – *Lordul* – i se potrivea foarte bine”¹.

A dus o activitate de pionierat în formarea primilor specialiști ai Academiei Tehnice Militare din București, înființate cu un an mai devreme. Deși a predat numai câțiva ani la Academia Tehnică Militară din București (1950-1954), față de unii profesori care au activat decenii, numele profesorului Bărnănescu a rămas în memoria Academiei, iar specialiștii pe care i-a coordonat în acei ani au devenit nume de referință în cercetarea militară românească. Amintirea a fost așa de puternică încât în 2002, la un an de la prăpădirea profesorului, Academia Tehnică Militară i-a organizat un simpozion omagial post-mortem. Mai mult decât atât, unul dintre laboratoarele Academiei Tehnice Militare poartă numele odobeșteanului, este vorba despre Laboratorul „Agregate energetice *Academician George Bărnănescu*”, o recunoaștere de care puține personalități din domeniul cercetării se bucură în România.

Din fișa biografică oficială a Academiei Române reiese că, până la plecarea din țară, a fost „colaborator științific la Institutul de Energetică al Academiei Române (1949-1950); cercetător științific la același Institut (1950-1964); șef al Secției de Termoenergetică a Institutului de Energetică al Academiei Române (1964-1968); rector „senior scientist” la Departamentul de Știință și Tehnologie al Companiei americane International Harvester (1968-1972); președinte al Comisiei pentru Combaterea Poluării Mediului Înconjurător a Academiei Române (1967-1978)”².

Însă, pentru un cercetător, care dorește să împărtășească rezultatele muncii cu omologii săi, nimic nu este mai frustrant decât lipsa comunicării, libertatea de mișcare. Or, în România anilor '70-'80, cortina de fier căzuse de tot peste România. Epoca de vis a sfârșitului anilor '60, când la București se organizau congrese internaționale și cercetătorii români puteau pleca la studii și cercetări peste hotare, luase sfârșit. Între timp, mai precis în 1967, Elena Ceaușescu – soția fostului dictator - primise la Politehnică titlul de doctor, iar umbra sinistră a acesteia plana asupra cercetării românești, care devenea din ce în ce mai autarhică. Nu este un secret că diploma de doctorat fusese semnată de George Bărnănescu, devenit rector al Institutului în 1968. Conform mărturiei chimistului Radu Bordeianu³, Elena Ceaușescu nu și-a ridicat diploma de doctor la timpul respectiv, iar după plecarea din țară a lui George Bărnănescu, aceasta a refuzat să o mai ridice deoarece era semnată de un „transfug”, un afront la adresa conducerii statului.

„Cariera era frumoasă, viața în casă era frumoasă, dar în jurul nostru, lipsa libertății de gândire, faptul că nu puteai avea contacte normale în profesie cu cei care erau fericiți să trăiască pe alte meleaguri făceau lucrurile greu de suportat. [...] de nenumărate ori era constrâns de organizarea ierarhică a Politehnicii să o ia pe o cale potrivnică cu convingerile lui. Stresul îl

¹ *Op. cit.*, p. 27.

² Vezi prezentarea completă în Dorina N. Rusu, *Membrii Academiei Române. Dicționar 1866/2003*, București, Editura Enciclopedică, 2003³.

³ Robert Veress, „Adevărul despre teza de doctorat a Elenei Ceaușescu. Dosarul integral”, URL: <http://m.jurnalul.ro/special-jurnalul/exclusiv-adevarul-despre-teza-de-doctorat-a-elenei-ceausescu-dosarul-integral-pdf-foto-video-616656.html>, consultat pe 20 februarie 2018.

măcina, nu se putea odihni bine. Simțea că nu mai poate continua pe calea de subordonare absurdă. A cerut cu insistență să fie eliberat din funcția de rector pe motive de sănătate. Partidul s-a opus, dar după multe insistențe, au acceptat. A rămas doar cu poziția de șef de catedră, membru al Academiei și alte funcții profesionale. În anul 1978 am făcut cerere de viză pentru concediu în Italia. Ne-au aprobat după câțiva ani de refuzuri. Bucurie mare!”¹, scrie Rodica Bărnănescu în memoriile sale.

Cu alte cuvinte, când cei mai mulți aflați în situația sa visau la pensie și făceau bilanțul unei vieți, iar jumătatea centenarului bătuse la ușă, George Bărnănescu își făcea planuri să înceapă o altă viață, pe alte meleaguri, o idee curajoasă și o atitudine care denotă multe despre caracterul unui om pentru care munca nu era o problemă, dovadă că, în doar câțiva ani, a reușit să fie cooptat în cele mai prestigioase instituții de cercetare din SUA.

Din 1978 a început „visul american”, dacă putem numi vis decizia de a lăsa de o parte 30 de ani de cercetare, un post de șef de catedră și locul privilegiat de la Academie. Libertatea însă, dacă este să dăm crezare amintirilor soției, a avut un preț, respectiv o sumă de sacrificii. Din nefericire, până la împlinirea visului american au urmat zile fără sfârșit prin centrele de refugiați din Trieste și Roma. În sfârșit, a venit izbăvirea și, după 14 luni de așteptare, SUA le-au acordat azil politic.

După plecarea din țară a urmat radierea numelui său din peisajul public, trecerea la *Index*, excluderea din Academie.

Datorită legăturilor de prietenie pe care le întreținuseră cu cercetătorii de peste ocean, la venirea în SUA au ajuns să fie acceptați pentru interviuri la companii de top din domeniul motoarelor. Grație prestigiului, Bărnănescu a avut șansa să fie primit ca „visiting professor” la Illinois Institute of Technology – Chicago (1982-1983) și la University of Illinois – Chicago (1988). De asemenea, a fost „senior scientist” la Departamentul de Știință și Tehnologie al Companiei americane International Harvester (1980-1982). A fondat apoi Corporația Advanced Technology and Research și a devenit membru al Societății Internaționale pentru Intercomunicarea de Idei Noi, al Societății Inginerilor de Automobile (SAE International) și al Societății Americane a Inginerilor Mecanici (ASME).

Pasiunea odobeșteanului pentru motoare s-a împlinit în SUA, unde posibilitățile de cercetare i-au permis să breveteze și să aplice inovațiile începute în România.

„George Bărnănescu a fost un vizionar în profesie, dar și în viața de toate zilele. În profesie ne îndemna să abordăm teme de cercetare de anvergură și de obicei greu realizabile. De pildă, în jurul anilor 1975 noi cercetam și construim la Catedra de Motoare de la Politehnică, motorul de automobil cu distribuție variabilă; de asemenea, noi studiam utilizarea hidrogenului și a metanolului în motoare. În SUA, în anii '80, aceste idei abia prindeau viață și cercetătorii americani erau destul de sceptici cu privire la potențialul lor. Stimulat de efectele crizei de petrol din Statele Unite, George Bărnănescu a început să se ocupe de concepte noi, care să permită folosirea combustibililor alternativi și a combustibililor «degradați» în motoare. Atunci s-au născut ideile sale pentru realizarea motorului «omnivor», prin concepția originală a sistemului de ardere și a sistemului de injecție: este vorba despre «motorul cu ardere hibridă» și de «sistemul de injecție cu stratificare»”².

Pentru aceste idei și invenții a primit distincții internaționale, a fost premiat de marile companii și instituții de cercetare din SUA. Aceste teme de cercetare le începuse din anii '50 la Academia Tehnică Militară din București, îndeosebi în domeniul combustibililor. Statele Unite i-au oferit o bază materială și accesul la informațiile pe care nu le putea obține, nici experimenta în România sfârșitului anilor '70. Timpul însă este nemilos, nu se oprește pentru a da răgaz

¹ Rodica Bărnănescu, *Crâmpoie de viață*, Chicago, 2016, p. 24.

² Id., „În Panteonul dascălilor. George Bărnănescu – profesor, mentor, prieten, soț”, în *Mecanicii '61*, Foaie de suflet lunară a Asociației „Promoția '61 Mecanică”. Nr. 5, mai 2006, p. 8. Vezi și <http://www.gandaculdecOLORADO.com/o-via-dedicat-dezvoltarii-motoarelor>. A se vedea și interviurile Rodicăi Bărnănescu în <http://www.gandaculdecOLORADO.com/a-sosit-schimb> și <http://metrolinks.ro/george-baranescu/>

reflecțiilor, nici pentru odihnă. În primăvara anului 2001, după două decenii pe continentul american, pe 6 aprilie, inima sa a încetat să mai bată. A fost înmormântat la Chicago – Illinois, orașul care l-a adoptat pe românul născut în Odobeștii României Mari, așa cum îl adoptase cu decenii în urmă pe savantul Mircea Eliade. Și unul și celălalt fiind înmormântați în cimitire diferite, dar în același oraș.

După 1989, noile mentalități instalate în instituțiile de cercetare din România au făcut ca asupra foștilor savanți să fie aruncată o anatema a uitării încât astăzi, la aproape trei decenii de la lovitura de stat din decembrie 1989, la Biblioteca Academiei Române nu există măcar o carte cu numele George Băranescu. Cu atât mai puțin, nu există o bibliografie a lucrărilor sale la acest moment. Plecarea din țară în timpul regimului comunist a făcut ca opera sa fie scoasă din Bibliotecile publice, lucrările putând fi consultate numai la Biblioteca Institutului Politehnic. Din fericire, la Biblioteca Academiei Române se păstrează două tomuri¹, cu o parte dintre cele mai importante studii ale autorului fotocopyate.

Paradoxal, reprimirea în rândul academicienilor în 1990 l-a readus într-o oarecare măsură în atenția generației născute la cumpăna dintre două lumi. La un an de la moartea sa, prof. dr. ing. Mihai Stratulat i-a creionat în *Revista Academica*² un portret generos savantului, prezentându-l așa cum se cuvine pentru un om de știință. În același an, așa cum am amintit mai devreme, Academia Tehnică Militară din București i-a organizat un simpozion omagial. Toate aceste gesturi recuperatorii i-au readus cât de cât numele în circuitul științific și cei care nu l-au cunoscut au putut afla cine a fost acest inginer pasionat de motoare, iar simplul fapt că numele său este citat într-o revistă³ de automobile din România este un gest de recunoștință din partea inginerilor începutului de veac XXI. Din păcate, nu i s-a publicat sau republicat nici un studiu sau carte de referință, cel puțin din câte am cercetat noi pentru documentarea acestui material.

Încheind această scurtă descriere a vieții și activității academicianului din Odobeștii Vrancei, din prezentarea oficială pe care i-o face Academia Română după recuperarea acestuia în anii '90, reiese că George Băranescu a fost autorul a „peste 100 de lucrări științifice publicate atât în țară, cât și în străinătate, în care abordează probleme din domeniile: conservarea energiei, protecția mediului înconjurător, folosirea combustibililor neconvenționali, procese de ardere, termodinamica, gazodinamica, hidrodinamica, dinamica motoarelor cu ardere internă, analiza tensiunilor termice etc”.

Pasionat de motoare, Băranescu a fost recunoscut⁴ în țară și peste hotare pentru invențiile sale, dintre care unele au fost brevetate în România, altele în Statele Unite ale Americii.

După știința noastră, nu există până la această dată o lucrare de referință despre autor, nici o bibliografie exhaustivă, cu atât mai puțin una autorizată pentru a putea confrunța informațiile noastre. Pe de altă parte, prezentarea noastră are lacunele ei (nefiind a unui specialist în motoare), dar poate servi ca punct de plecare pentru un inginer, de pildă, care ar dori să redacteze o biografie a acestui specialist de talie mondială în domeniul motoarelor. Pentru a da o imagine despre domeniul și nivelul cercetărilor sale vom prezenta o Bibliografie selectivă, cu volumele și studiile cele mai importante.

¹ Sunt două tomuri de articole și studii, fotocopyate, însă lipsește un cuvânt lămuritor despre autorii acestui demers, contextul în care au fost realizate, un cuprins cu aceste materiale etc. Dacă unele sunt fotocopyate în întregime, altele sunt doar parțial, fragmente, fără vreo referire la publicația în care au apărut. Cu toate aceste minusuri, cele două tomuri sunt de folos și permit cercetătorilor să-și facă o idee despre anvergura și paleta de cercetări a academicianului Băranescu. Noi înșine le-am utilizat ca punct de plecare și mulțumim celor care le-au întocmit. Păcat că numele acestora nu este cunoscut.

² În *Revista Academica*, Nr. 4 (136) februarie 2002.

³ INFOSIAR. Buletin editat de Societatea Inginerilor de Automobile din România, URL: http://siar.ro/wp-content/uploads/2014/02/INFO_SIAR_63.pdf, consultat pe 25 martie 2018.

⁴ Vezi Alexei Bădărău și Nicolae Mihăilescu, *Scurtă istorie a brevetării invențiilor în România*. Vol. 1 și 2, București, Editura OSIM, 2005.

În 2019 se va împlini un secol de la nașterea primului și, pentru moment, a singurului academician din Odobeștii Vrancei, motiv pentru autoritățile locale să gândească de pe acum organizarea unui simpozion despre viața și activitatea acestui inginer de prestigiu, care a făcut cinste urbei în care s-a născut și despre care mărturisește lapidar textul de față.

Bibliografie selectivă din opera academicianului George Bă rănescu

Cărți:

1. *Calculul proceselor de ardere*, București, Editura Academiei RPR, 1955.
2. *Teoria echilibrului motoarelor cu ardere internă în linie*, București, Editura Academiei RSR, 1975.
3. *Calculul termodinamic al armelor cu propulsie prin reacție*, București, 1955.
4. *Motoare cu ardere internă. Echipajul mobil și părțile fixe. Desene și date pentru proiectare*. Vol. 1, 2, București, Litografia Învățământului, 1957.
5. *Cercetări privind echilibrul motoarelor cu ardere internă în linie. Teză pentru obținerea titlului de doctor inginer*, București, 1968.
6. *Motoare cu ardere internă. Metode de calcul termic*, București, 1977.

Studii¹:

1. „Determinarea motoarelor optime de comandă a supapelor motoarelor cu ardere internă”, în: *Studii și Cercetări de Energetică*. Vol. 5 (1955), Nr. 3-4, pp. 381-393.
2. „Extinderea valabilității ecuației $pV^x = \text{const.}$ ”, în: *Studii și Cercetări de Energetică*, Vol. 5 (1955), Nr. 3-4, pp. 331-334.
3. „O metodă generală de calcul a parametrilor termodinamici în procesele de scurgere a gazelor în regim variabil”, în: *Studii și Cercetări de Energetică*, Vol. 5 (1955), Nr. 1-2, pp. 7-27.
3. „A general method of calculating thermodynamic parameters in gas flow processes in a variable regime”, în: *Revue d'Électrotechnique et d'Énergétique*, Vol. 1 (1956), Nr. 2, pp. 105-126.
4. „O metodă pentru simplificarea calculului arderii în regim variabil”, în: *Studii și Cercetări de Energetică*, 1958, Nr. 2, pp. 309-312.
6. „Un problème relatif au calcul à la fatigue”, în: *Buletinul Institutului Politehnic București*, Vol. 21 (1959), Nr. 1, pp. 131-144.
7. „Solutions de vilebrequins pour les moteurs polycylindriques en ligne, optimes du point de vue de l'équilibrage”, în: *Buletinul Institutului Politehnic București*, Vol. 21 (1959), Nr. 3, pp. 163-191. (Cu Nicolae Apostolescu și Berthold Grünwald)
8. „Bestimmung der hauptabmessungen eines allgemeinen kurbelgetriebes”, în: *Studii și Cercetări de Mecanică Aplicată, Acad. R.P.R.*, Vol. 12 (1961), Nr. 6, pp. 323-333.
9. „Eine verallgemeinerung der harmonischen analyse-formeln der kinematischen grössen für die pleuelstange eines kurbelgetriebes”, în: *Revue Roumaine des Sciences Techniques - Série de Mécanique Appliquée*, Vol. 11 (1966), Nr. 6, pp. 866-877. (Cu Rodica Manițiu)
10. „Calculul procesului de schimbare a încărcăturii cilindrului în motoarele cu ardere internă, cu considerarea oscilațiilor din conductele de distribuție a gazelor”, în: *Studiul Cercetării Energiei Electrice*, Vol. 17 (1967), Nr. 3, pp. 517-532. (Cu Berthold Grünwald, Traian Dudaș și Andrei Manole).
11. „O generalizare a formulelor de analiză armonică a mărimilor cinematice ale bielei unui mecanism bielă-manevră”, în: *Studii și Cercetări de Mecanică Aplicată*, Vol. 24 (1967), Nr. 1, pp. 27-51. (Cu Manițiu Rodica).

¹ . Pentru întocmirea bibliografiei, în mod particular capitolul „Studii”, de mare ajutor ne-a fost Dna Ana-Maria Barbu, căreia ținem să-i mulțumim pentru răbdare și bunăvoință.

12. „On piston ring dimensioning”, în: *Internal Combustion Engines Conference*, 1967, pp. 933-945. (Cu Manițiu Rodica și Dobre Costin).

13. „A study on the in-line engine balance by using the linear programming”, în: *Internal Combustion Engines Conference*, 1967, pp. 563-577. (Cu Taraza Dinu).

14. „On a method for fatigue limit computation”, în: *Internal Combustion Engines Conference*, 1967, pp. 681-692. (Cu Taraza Dinu).

17. „O teorie a echilibrului forțelor de inerție la motoarele cu două linii de cilindri”, în: *Studii si Cercetări de Mecanică Aplicată*, Vol. 26 (1967), Nr. 5, pp. 991-1004. (Cu Zătreanu Gheorghe).

18. „On the balancing of inertial forces in engines with cylinders in two banks”, în: *Internal Combustion Engines Conference*, 1967, pp. 631-662. (Cu Zătreanu Gheorghe).

19. „The balance improvement of the moments of inertia forces by a two cylinder bank arrangement”, în: *Internal Combustion Engines Conference*, 1967, pp. 645-662. (Cu Zătreanu Gheorghe).

20. „Some problems of the fatigue of screw fastenings”, în: *Internal Combustion Engines Conference*, 1967, pp. 693-710. (Cu Zătreanu Gheorghe și Taraza Dinu).

21. „Cercetări experimentale privind procesele caracteristice ale pompei de injecție cu distribuitor rotativ și pistoane opuse”, în: *Studiul Cercetării Energiei Electrice*, Vol. 18 (1968), Nr. 4, pp. 753-765. (Cu Dudaș Traian, Grünwald Berthold, Apostolescu Nicolae, Cazan Gheorghe, Manole Andrei, Zătreanu Gheorghe, Borilă Gheorghe, Dobre Costin, Manițiu Rodica, Taraza Dinu și Manea Adrian).

23. „Calculul proceselor din pompa de injecție cu distribuitor rotativ și pistoane opuse”, în: *Studiul Cercetării Energiei Electrice*, Vol. 18 (1968), Nr. 3, pp. 591-610. (Cu Manole Andrei, Manițiu Rodica și Manea Adrian).

24. „Unele probleme privind calculul la oboseală”, în: *Studii Și Cercetări De Mecanică Aplicată*, Vol. 27 (1968), Nr. 5, pp. 963-974. (Cu Taraza Dinu).

25. „Echilibrul momentelor externe ale forțelor de inerție ale maselor cu mișcare de translație la motorul în linie cu aprinderi neuniform repartizate și cu distanțe egale între cilindri consecutivi”, în: *Buletinul Institutului Politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej” București*, Vol. 31 (1969), Nr. 3, pp. 81-84.

26. „Interpretări vectoriale ale forței de inerție a maselor cu mișcare de translație aferente echipajului mobil al cilindrului unui motor cu ardere internă, cu considerarea variației vitezei unghiulare de rotație a arborelui cotit”, în: *Studii si Cercetări de Mecanică Aplicată*, Vol. 28 (1969), Nr. 6, pp. 1355-1368.

27. „Unele probleme privind echilibrul momentului extern al termenilor de ordinul întâi la motorul în linie în doi timpi cu număr par de cilindri și aprinderi uniform repartizate”, în: *Buletinul Institutului Politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej” București*, Vol. 31 (1969), Nr. 2, pp. 121-126.

28. „Étude des processus d'ionisation dans les flammes des hydrocarbures”, în: *Revue Roumaine Des Sciences Techniques - Série Électrotechnique Et Énergétique*, Vol. 14 (1969), Nr. 4, pp. 639-647. (Cu Dănescu Alexandru și Dămăceanu El.).

29. „Îmbunătățirea echilibrului momentelor forțelor de inerție prin plasarea cilindrilor în două linii prevăzute fiecare cu un arbore cotit”, în: *Studii Și Cercetări De Mecanică Aplicată*, Vol. 28 (1969), Nr. 5, pp. 1063-1080. (Cu Zătreanu Gheorghe).

30. „Unele probleme privind comportarea la oboseală a asamblărilor cu șurub”, în: *Studii Și Cercetări De Mecanică Aplicată*, Vol. 28 (1969), Nr. 6, pp. 1403-1420. (Cu Zătreanu Gheorghe și Taraza Dinu).

31. „Internal Combustion Engines”, în: *The Internal Combustion Engines Conference*, 1970, pp. 1-47.

32. „The Balance Of The External Moments Of Some Even-Order Terms, Simultaneously With The External Moment Of The First-Order Term For The In Line Two-Stroke Engine With

An Even Number Of Cylinders And Uniform Firing Intervals”, în: *The Internal Combustion Engines Conference*, 1970, pp. 1-18.

33. „The Balance Of The V-Engines With Staggered Cylinders”, *The Internal Combustion Engines Conference*, 1970, pp. 1-27. (Cu Silvestru Constantin).

34. „Studiul echilibrului motoarelor în linie cu ajutorul programării liniare”, în: *Studii și Cercetări de Mecanică Aplicată*, Vol. 29 (1970), Nr. 1, pp. 47-61. (Cu Taraza Dinu).

35. „Îmbunătățirea echilibrului momentelor externe ale forțelor de inerție ale maselor cu mișcare de translație la motorul în linie prin modificarea distanțelor dintre cilindri consecutivi”, în: *Studii și Cercetări de Mecanică Aplicată*, Vol. 31 (1972), Nr. 3, pp. 507-520.

36. „Echilibrul forțelor de inerție la motorul în v cu cilindri intercalați”, în: *Studii și Cercetări de Mecanică Aplicată*, Vol. 32 (1973), Nr. 6, pp. 1209-1226.

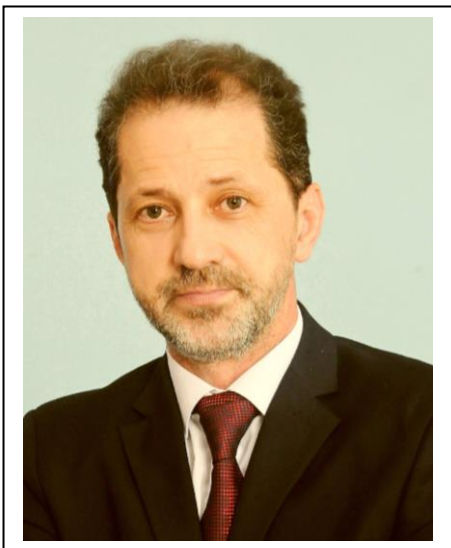
37. „Editorial Viewpoint”, În: *International Journal Of Environmental Studies*, 1973, Nr. 5, pp. 159-161.

38. „Echilibrul momentelor externe ale unor termeni de ordin par odată cu momentul extern al termenilor de ordinul întâi la motorul în line în doi timpi cu număr par de cilindri și aprinderi uniform repartizate”, În: *Studii Și Cercetări De Mecanică Aplicată*, Vol. 33 (1974), Nr. 1, pp. 39-50.

39. „Echilibrul momentelor externe ale forțelor de inerție la motoarele cu două linii paralele de cilindri și doi arbori cotați care se rotesc în sensuri contrare”, În: *Studii și Cercetări de Mecanică Aplicată*, Vol. 33 (1974), Nr. 2, pp. 277-295. (Cu Zătreanu Gheorghe).

40. „Echilibrul momentelor externe ale forțelor de inerție la motoarele cu două linii opuse de cilindri și doi arbori cotați care se rotesc în sensuri contrare”, În: *Studii Și Cercetări De Mecanică Aplicată*, Vol. 33 (1974), Nr. 3, Pp. 569-583. (Cu Zătreanu Gheorghe).

* * *

Domnul Romeo-Valentin Muscă este doctor în teologie. S-a născut (4 septembrie 1967) la Odobești, Județul Vrancea. A făcut studii primare și gimnaziale în orașul natal, apoi Seminarul Teologic de la Buzău.

A urmat (1989-1993) cursurile Facultății de Teologie Ortodoxă a Universității din București.

În perioada (1994-2000) a făcut studii la Facultatea de Teologie Catolică a Universității din Fribourg (Elveția), iar la 26 martie 2001, a susținut o teză de doctorat despre gândirea medievală latină, având ca directori de teză, profesorii Liam Walsh O.P. și Ruedi Imbach de la Universitatea Paris-Sorbonne.

În perioada 2001-2004, a făcut studii post-doctorale la Facultatea de Teologie Protestantă a Universității din Ge-

neva (Elveția), despre *gândirea religioasă românească din secolul al XX-lea*.

Din 1992, Romeo-Valentin Muscă s-a căsătorit cu Annie Muscă, iar pe 6 octombrie 1997 s-a născut la Fribourg (Elveția), fiul lor, Andrei-Raphaël, azi student în București.

Lucrări publicate: • *Essai sur la pensée eucharistique médiévale latine. Regarde orthodoxe*, Ed. Pallas, Focșani, 2004;

• *Ortodoxia mioritică. Creștinismul valah, de la gotul Ulfila la evreul Wurmbrand*, Ed. Pallas, Focșani, 2006;

• *Biserici mutilate. O radiografie a distrugerii patrimoniului religios din Vrancea și Ținutul Putnei*, Ed. Pallas, Focșani, 2006;

• *Odobești - Orașul viilor Domnești*, Ed. Terra, Focșani, 2009;

● *Creștinătatea Odobeșteană. Viața religioasă și lăcașurile de cult între sec. XVII-XXI*, Ed. Terra, Focșani, 2010;

● *Buluc. Schitul din Athosul românesc al Vrancei*, Ed. Terra, Focșani, 2010;

● *Sârbi – Podgorie Domnească*, Ed. Terra, Focșani, 2012;

● *Jariștea Vrancei. Album*, Ed. Terra, Focșani, 2013;

● *Focșanii în straie monahale (1661-1863)*, Ed. Terra, Focșani, 2017. Ediția a II-a, revăzută și adăugită, 2017.

Așteaptă tiparul din 2012: ● *Catedralele Vrancei. 12 biserici de lemn pentru Patrimoniul UNESCO*;

(Un volum bilingv despre cele mai reprezentative biserici de lemn din Vrancea.

Foto : Andrei Olaru);

Vor intra la tipar în 2018: ● *Vrancea isihastă. O istorie a monahismului la Carpații de Curbură*;

● *Schiturile Obștilor Vrancei. O istorie a Mănăstirilor Valea Neagră și Lepșa*.

